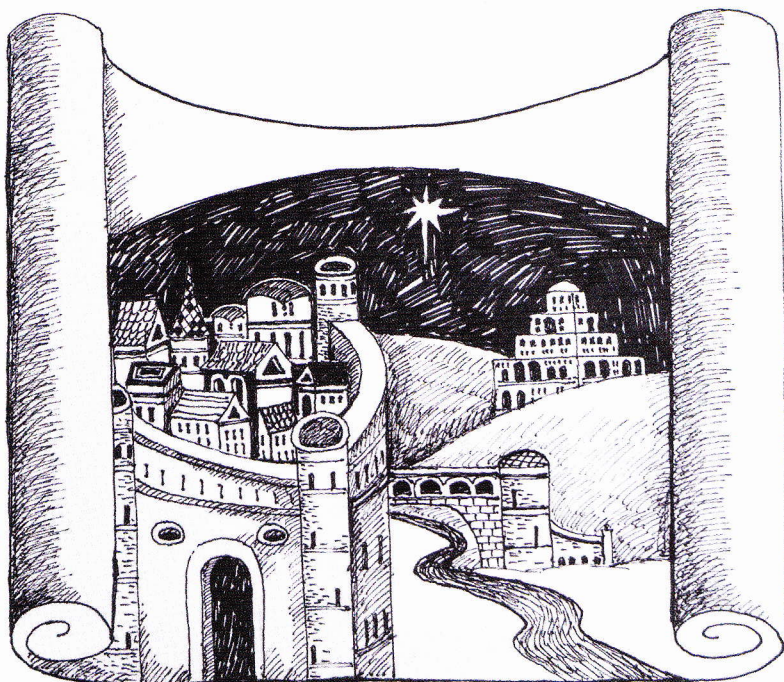

A doua călătorie a celor trei magi

A doua călătorie a celor trei magi

Apare cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Episcop
† **MACARIE DRĂGOI**
al Episcopiei Ortodoxe Române a Europei de Nord

Text:
Ciprian Vidican

Ilustrații:
Ana Jilinschi

“Ne-am desfăcut deci desagii toți trei și am scos cu grijă din ei, ținându-le în mână ca și cum ar fi fost niște bibelouri, darurile aduse: eu aur, prietenul meu Gaspar, smirnă, iar mai tânărul nostru însoțitor, Baltazar, tămâie. Ne-am închinat până la pământ, le-am oferit copilului ca unui rege, și ce credeți că am făcut după aceea? Ne-am pregătit toți trei ca, după o noapte în care să ne odihnim bine, și noi și cămilele, după atâta drum, să mergem la Ierusalim înapoi – vă amintiți că așa se numea capitala acelei țări – să vestim în tot orașul nașterea marelui Împărat. Numai că... avea să ne aștepte o surpriză. Venită nu oricum, ci în somn...”

Eu știam povestea bunicului aproape pe de rost. Îi plăcea să ne adune seara pe toți nepoții, mai cu seamă iarna, cand soarele asfințea repede, să ne-o spună iarăși și iarăși, cu același patos ca și prima dată. Bunicul a fost toată viața mag la curtea regelui Persiei. A învățat de la alții dinaintea lui să cunoască mersul pe cer al fiecărei stele, ceea ce noi, copiii, nu prea înțelegeam cum se poate, și să ghicească după el viitorul. Se uita nopți întregi pe cer, consulta cărți vechi, cu paginile îngălbenite de vreme, după care îi spunea regelui dacă anul viitor va fi îmbelșugat sau nu, dacă ploile vor veni la timp și dacă vitele vor fâta viței îndeajuns. Dobândise atâta știință, după nopțile lui nedormite, încât era cel mai iubit dintre toți magii de la palat.

Eu mi-l amintesc doar ca pe un bătrân cu barba mai mult albă decât sură, cu un turban de sub care i se scurgea pe umeri un păr rar și mățâsos, dar cu mersul drept și mândru și cu niște ochi vii, care, mai cu seamă atunci când depăna amintiri din tinerețe, te făceau să pătrunzi parcă și tu în poveste și să trăiești alături de personajele ei. Și câte nu i se-n-tâmplaseră bunicului! Unele amuzante, ca atunci când prevăzuse o recoltă bogată de struguri, iar oamenii, îngrijindu-se de vie și construind teascuri, au uitat aproape complet de grâu.

A urmat un an taare vesel, cu hambarele mai mult goale, dar cu pivnițele dol-dora de butoaie de vin. Altele serioase, ca atunci când a stat o vreme în închisoare din cauza unei eclipse de soare

În care bunicul văzuse un semn bun. Numai că eclipsa adusese invazia unui popor vecin, care ocupă o parte din țară. Până la urmă invadatorii au fost bătuți și țara lor supusă, iar regele a înțeles de ce a văzut bunicul un semn bun și l-a eliberat din închisoare.

Însă nici una dintre poveștile de demult nu-i era atât de dragă ca aceea cu regele din Israel, o țară îndepărtată, despre care noi nu auziserăm de la altcineva și pe care el și cei doi prieteni o descoperiseră luându-se după o stea.

– Și ce s-a mai întâmplat, bunicule, cu copilul? îl întrebai eu după ce își încheie povestea, parcă plictisit să tot aud aceleași lucruri. Ce-a mai făcut după aceea?

– Nu știu, dragul bunicului, nu mai știu nimic.

– Și dacă te-au păcălit stelele dumitale și el nu era de fapt decât un copil obișnuit?

– Ei, sări bunicul ca ars. Cum poți vorbi asemenea bazaconii? Stelele nu mint niciodată. Cum să fie un copil obișnuit? Poate că e deja rege, acumă când noi vorbim.

– Auzi, bunicule, zisei eu, mai mult în glumă, ce-ar fi să mergem iarăși până în țara aceea și să vedem cum stau lucrurile? Dacă e așa cum spui dumneata, am fi primiți la palat și eu zic că ar merita toată osteneala.